

Dissabte 5 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 11,45-56): En aquell temps, molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en Ell. Però alguns d'ells anaren a explicar als fariseus el que Jesús havia fet. Llavors els grans sacerdots i els fariseus van reunir el Sanedrí i es preguntaven: «Què podem fer? Aquest home fa molts senyals prodigiosos. Si el deixem continuar, tothom creurà en Ell, vindran els romans i destruiran el nostre lloc sant i el nostre poble». Però un d'ells, Caifàs, que aquell any era el gran sacerdot, els digué: «Vosaltres no enteneu res. ¿No us adoneu que val més que un sol home mori pel poble, i no pas que es perdi tot el poble? Això, Caifàs no ho va dir pel seu compte. Era gran sacerdot, aquell any, i per això va poder profetitzar que Jesús havia de morir pel poble. I no tan sols pel poble, sinó també per a reunir els fills de Déu dispersos. Així, doncs, aquell dia van decidir que el matarien.

Per això Jesús ja no es deixava veure públicament entre els jueus. Se n'anà d'allí cap a la regió de vora el desert, en una població anomenada Efraïm, i s'hi va quedar amb els seus deixebles. Era a prop la Pasqua dels jueus, i molta gent de la regió va pujar a Jerusalem ja abans de la Pasqua per complir els ritus de purificació. Buscaven Jesús i, en el recinte del temple, es deien els uns als altres: «Què us sembla? No vindrà pas a la festa!». Els grans sacerdots i els fariseus, per la seva banda, havien donat ordres que, si algú sabia on era, el denunciés perquè el poguessin agafar.

«Jesús havia de morir pel poble. I no tan sols pel poble, sinó també per a reunir els fills de Déu dispersos»

Mn. Xavier ROMERO i Galdeano
(Cervera, Lleida, Espanya)

Avui, tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús se sap perseguit, vigilat, sentenciat, perquè com més gran i nova ha estat la seva revelació —l'anunci del Regne— més gran i més clara ha estat la divisió i l'oposició que ha trobat en els oients (cf. Jn 11,45-46).

Les paraules negatives de Caifàs, «val més que un sol home mori pel seu poble, que no pas que es perdi tot el poble» (Jn 11,50), Jesús les assumirà positivament en la redempció obrada per nosaltres. Jesús, el Fill Unigènit de Déu, a la Creu mor per amor a tots! Mor per a fer realitat el pla del Pare, és a dir, «reunir els fills de Déu dispersos» (Jn 11,52).

I aquesta és la meravella i la creativitat del nostre Déu! Caifàs, amb la seva sentència («Val més que un sol home mori...») no fa res més que, per odi, eliminar un idealista; en canvi, Déu Pare, enviant el seu Fill per amor envers nosaltres, fa quelcom meravellós: convertir aquella sentència malèvola en un obra d'amor redemptora, perquè per a Déu Pare, cada home val tota la sang vessada per Jesucrist!

D'aquí a una setmana cantarem —en solemne vigília— el Pregó pasqual. A través d'aquesta meravellosa oració, l'Església fa lloança del pecat original. I no ho fa perquè desconeixi la seva gravetat, sinó perquè Déu —en la seva bondat infinita— ha fet proeses com a resposta al pecat de l'home. És a dir, davant del “disgust original”, Ell ha respost amb l'Encarnació, amb la immolació personal i amb la institució de l'Eucaristia. Per això, la litúrgia cantarà el proper dissabte: «Oh admirable condescendència de la vostra bondat! Oh incalculable predilecció amb què ens heu estimat! Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!».

Tant de bo que les nostres sentències, paraules i accions no siguin uns impediments més per a l'evangelització, ja que de Crist rebem l'encàrrec, també nosaltres, de reunir els fills de Déu dispersos: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19).